

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **AMC Networks Central Europe s. r. o.**, se sídlem Pobřežní 620/3, Praha 8, zastoupena JUDr. Michaelou Fuchsovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Voršilská 10, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 6 A 15/2021-155,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 8. 12. 2020, č. j. RRTV/16654/2020-loj, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 60 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Dopustila se jej tím, že dne 28. 3. 2020 odvysílala v čase od 15:40:21 do 17:35:14 hodin na programu Film Mania (Maďarsko) pořad *A préda (Nebezpečná koríst)*, čímž porušila povinnost nezařazovat v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, konkrétně tím, že „*uvedený film, který byl odvysílán v úseku, kdy mohou být u obrazovky děti i bez přímého dohledu rodičů, obsahoval výrazně realistické a emotivně působící násilné scény. Nejvýraznějšími případy byla scéna zákeřného napadení muže zezadu s použitím šroubováku zabodnutého do ucha, dále scéna výrazně krvavé rvačky přesily tří mužů proti jednomu, který se bránil mimo jiné vytržením kusu masa zuby z krku jednoho z útočníků a několikanásobným naražením hlavy dalšího útočníka na zed, a pak smýkáním jeho hlavy velkou silou po drsné zdi, takže za ní zůstávala široká krvavá šmouha, dále scéna nečekaného zavraždění starce deviantním sériovým vrahem zabodnutím zahradnických nůžek do břicha a scéna vraždy dívky deviantním sériovým vrahem zpracovaná sice s potlačenou vizuální explicitností, ale silně emotivním způsobem. V násilných scénách bylo patrné silné fyzické i psychické utrpení postav, tyto scény vyvolávaly pocity stísněnosti, nejistoty a strachu, byly*

zpracovány výrazně sugestivně, a především u menších dětí mohly vyvolat psychický otřes a následné trvalejší stavy úzkosti. Scény zobrazovaly situace, jež mohou mít u dětských diváků potenciál snižovat citlivost ke projevům násilí. Pořad tak mohl ohrozit zejména psychický vývoj dětí a mladistvých.“ Za přestupek byla žalobkyni v souladu s § 60 odst. 7 písm. c) zákona o vysílání uložena pokuta ve výši 500 000 Kč.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 15. 12. 2022, č. j. 6 A 15/2021-155.

[3] Městský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost a nedostatek odůvodnění, přičemž dospěl k závěru, že tato námitka není opodstatněná, neboť napadené rozhodnutí je dostatečně a zcela srozumitelně odůvodněno a žalovaná se v něm náležitě vypořádala se všemi zásadními námitkami žalobkyně.

[4] Důvodnou městský soud neshledal ani námitku žalobkyně, že hodnocení pořadu *A předa* bylo žalovanou provedeno subjektivně, jednotlivé scény byly hodnoceny izolovaně, bez ohledu na kontext snímku a jeho vyústění. K tomu uvedl, že žalovaná je kolektivním orgánem, přičemž na každém rozhodnutí se musí shodnout její většina, čímž je zajištěna nutná míra objektivity rozhodování. V případě jejích členů se navíc jedná o odborníky na problematiku médií, čímž by měla být objektivita rozhodování ještě dále posílena. Jde-li o posouzení vlivu obsahu vysílaného pořadu na fyzický, psychický a morální vývoj dětí a mladistvých, měl by jej být schopen provést každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, a to s výjimkou složitých hraničních případů. Ve vztahu k pořadu *A předa* však městský soud neshledal žádné důvody se domnívat, že by se mělo jednat právě o takovýto případ. Podle názoru městského soudu žalovaná posuzovala pořad nejen v jednotlivostech nejproblematičtějších scén, ale zabývala se také jeho celkovým vyzněním. Městský soud konstatoval, že podstatné scény pořadu se skutečně vyznačují nebyvalou hrubostí, intenzitou násilí a děsivostí v takové míře, která naplňuje možnost ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých, byly-li vysílány v denní době, v níž to zákon o vysílání zapovídá. Scény popsáného charakteru se navíc v pořadu opakují, žalovanou byly jako nejvýraznější popsány čtyři, což lze považovat za intenzivní zařazení nevhodných scén. Městský soud dále uvedl, že subjektivní vnímání posuzovaného pořadu různými dětmi či mladistvými může být odlišné s ohledem na jejich individuální vývoj, vyspělost, věk nebo prostředí v rodině. K naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, za nějž byla žalobkyně potrestána, však zcela postačí, je-li zde dána pouhá možnost ohrozit určitým pořadem fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, ba dokonce postačí i to, není-li taková možnost principiálně vyloučena, byť jen u určité části dětské populace, aniž by bylo nutno prověřovat případy přímého negativního dopadu na konkrétní děti či mladistvé.

[5] Důvodnými městský soud neshledal ani argumenty žalobkyně, že dodržování zákonné povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání zajišťuje prostřednictvím vlastního systému hodnotitelů. Samotná existence daného systému nemůže žalobkyni z porušení předmětného ustanovení jakkoliv liberovat. Navíc zůstává otázkou, zda je systém žalobkyně v tomto směru nastaven dostatečně efektivně, když za porušení předmětného ustanovení zákona o vysílání nebyla sankcionována poprvé.

[6] Městský soud odmítnul také námitky žalobkyně stran nesrozumitelnosti úvah žalované o stanovení výše uložené sankce. V napadeném rozhodnutí žalovaná zohlednila všechna relevantní zákonná kritéria pro stanovení výše pokuty, podrobně se zabývala jednotlivými polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi případu a v souladu se základy logického myšlení uvážila v mezích

pokračování

správního uvážení a přezkoumatelným způsobem o tom, proč žalobkyni za odvysílání pořadu *A předa* uložila sankci ve výši 500 000 Kč. Městský soud rovněž konstatoval, že úvahy žalované při ukládání pokuty žalobkyni byly dostatečně podepřené, nevykazují žádný excés ani prvky svévole. Pokud jde o výši uložené sankce, městský soud uvedl, že ji vzhledem k okolnostem posuzovaného případu nelze označit za nepřiměřenou, neboť byla uložena ve výši 5 % stanoveného zákonného rozmezí. Podle městského soudu nemůže ani obstát námitka žalobkyně stran porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaná nemohla založit legitimní očekávání žalobkyně, resp. porušit zásadu uvedenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tím, že žalobkyni uložila vyšší sankci, než jaké ukládala v minulosti. Žalovaná je totiž povinna hodnotit každý případ porušení zákona jednotlivě a přihlídnout přitom k okolnostem každého případu zvlášť. Z žalobkyní zmiňovaných příkladů nelze dovodit, že by jí byla uložena pokuta jakkoliv vybočující z rozhodovací praxe žalované, tím méně pak mimo zákonem stanovené rozmezí možné výše sankce. Městský soud zdůraznil, že nelze srovnávat posuzovaný případ s žalobkyní předestřenými přestupky, neboť každý odvysílaný pořad, za který žalovaná v minulosti uložila pokutu, obsahuje jiné scény, které mají odlišnou závadnost, byl odvysílán v jiném čase atd. Stejně tak okolnosti na straně pachatele a veškeré další okolnosti případu nemohou být nikdy stejné, tedy zcela srovnatelné. Skutečnost, že žalovaná uložila žalobkyni vyšší pokutu, než jakou v minulosti ukládala za obdobné přestupky, neznamená, že by nutně musela vybočit ze své rozhodovací praxe. Ukládá-li žalovaná s ohledem na vývoj rozhodovací praxe v podobných věcech a vyšší společenské povědomí o trestnosti takového jednání postupem času vyšší pokuty, je takový postup legitimní, pokud žalovaná zároveň řádně odůvodní zvolenou výši pokuty s přihlídnutím ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu. Hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty pak není primárně skutková podstata správního deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka uvedla, že žalovaná nikterak neodůvodnila, proč se v napadeném rozhodnutí odchylovala od své rozhodovací praxe a proč, resp. v čem považuje dotyčný pořad a jeho obsah za natolik závažnější, že je nutné za jeho odvysílání udělit sankci ve výši podstatně přesahující dosud udělené pokuty jiným provozovatelům televizního vysílání. Žalovaná tím podle názoru stěžovatelky porušila § 2 odst. 4 správního řádu. Městský soud pak nespécifikoval o jaký „vývoj rozhodovací praxe v podobných věcech“ by se mělo v daném případě jednat (v kontrastu ke konkrétním případům citovaným stěžovatelkou), a rovněž nespécifikoval, v čem spočívá, či jakou úvahou dospěl k tomu, že existuje „vyšší společenské povědomí o trestnosti takového jednání postupem času“. Kritérium objektivní nutnosti ukládání vyšších pokut však městský soud ani žalovaná, nejenže ve svých rozhodnutích neuvědli, především však jimi nebylo provedeno nezbytné hodnocení, které by teprve mohlo být vodítkem k udělení vyšší než obvyklé pokuty.

[9] Stěžovatelka považuje za chybný i závěr městského soudu, který nutnou dávku objektivní hodnocení pořadu spatřoval v tom, že žalovaná je kolektivním orgánem, na jehož rozhodnutí se musí shodnout většina členů, kteří jsou mediálními odborníky. V této souvislosti upozornila na skutečnost, že požadavek odbornosti na členy žalované byl sice v dřívějších právních předpisech upravujících mediální regulační orgány upraven, avšak postupem času se následnými novelizacemi a změnami tento požadavek zcela vytratil.

[10] Na základě výše uvedeného proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud se námitkou stěžovatelky ohledně vybočení ze zákonem stanovených mezí při stanovení výše pokuty zabýval podrobně a logicky. Žalovaná v této souvislosti odkázala na své hodnocení jednotlivých kritérií výše sankce, v jehož rámci zhodnotila skutečnosti mající pozitivní i negativní vliv na výši pokuty. Požadavek, aby se žalovaná v každém rozhodnutí vymezovala proti všem svým předchozím rozhodnutím a porovnávala všechny dříve uložené sankce, označila za absurdní. Nelze srovnávat posuzovaný případ se stěžovatelkou předestřenými přestupky, neboť každý odvysílaný pořad, za který žalovaná v minulosti uložila pokutu, obsahuje jiné scény, které mají odlišnou závadnost, byl odvysílán v jiném čase atd. Stejně tak okolnosti na straně pachatele a veškeré další okolnosti případu nemohou být nikdy stejné, tedy zcela srovnatelné. Žalovaná dále poukázala na to, že je kolektivním správním orgánem. Kolektivní hlasování v každé věci je samo o sobě zárukou maximálně objektivního hodnocení posuzovaného případu. Navíc žalovaná disponuje odborným aparátem – Úřadem Rady, který je zkušeným týmem profesionálních mediálních analytiků a právníků. Žalovaná se při svých rozhodnutích opírá o velmi podrobné podklady a každé její rozhodnutí vychází z dokonalé znalosti záznamu pořadu, podrobné analýzy obsahu a veškerých souvisejících okolností, zejména pak ze znalosti vlivu konkrétních rizikových obsahů na nezletilé diváky, příslušné judikatury a vlastní dosavadní rozhodovací praxe. Žalovaná proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku kasačního soudu. Je odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené. Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že náležitou formulaci kasačních námitek není možné nahradit pouhou parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu ze strany kasačního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatel sice může v kasační stížnosti žalobní argumentaci (popř. argumentaci obsaženou v odvolání) zopakovat, např. tehdy, pokud se s ní krajský (městský) soud dostatečně nevypořádal, nebo nesouhlasí-li se skutkovým či právním posouzením. Vždy je však třeba výslovně uvést, jaké konkrétní závěry krajského (městského) soudu pokládá za nedostatečné, resp. za nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti napadeného rozsudku toliko v obecné rovině, neboť v opačném případě by za stěžovatele domýšlel, z jakých důvodů pokládá napadené soudní rozhodnutí za nesprávné (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015-45, či ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

pokračování

[15] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatelky, že žalovaná porušila § 2 odst. 4 správního řádu, zejména pak zásadu legitimního očekávání tím, že se odchýlila od své dosavadní rozhodovací praxe a uložila stěžovatelce pokutu přesahující v minulosti udělené pokuty jiným provozovatelům televizního vysílání. Městský soud pak tuto otázku podle názoru stěžovatelky nesprávně právně posoudil.

[16] Stěžovatelka považuje výši uložené pokuty za zcela se vymykající dosavadní praxi žalované, což v žalobě dokládala na souboru 17 rozhodnutí, jimiž byly žalovanou jak samotné stěžovatelce, tak jiným subjektům uloženy sankce za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Z uvedeného seznamu je zřejmé, že v případech, jejichž předmětem bylo odvysílání celovečerních snímků mimo uvedeným ustanovením stanovenou dobu, žalovaná ukládala sankce v rozmezí od 100 000 do 400 000 Kč.

[17] Podle § 60 odst. 7 písm. c) zákona o vysílání za přestupek lze uložit pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3.

[18] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, podléhá oblast správní diskrece soudní kontrole pouze omezeně. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil namísto správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS, či ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Takový návrh stěžovatelka v průběhu řízení před městským soudem neučinila.

[19] Z judikatury zdejšího soudu pak dále plyne, že správní orgány se při ukládání trestu musí zabývat kritérii, která zákon stanovuje (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006-78). Takový postup je výrazem principu zákonnosti trestu, jenž tvoří společně s principem individualizace trestu základní pravidla, která správní orgány musí v rámci správního trestání dodržovat. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s).

[20] Nejvyšší správní soud dospěl v posuzované věci ke shodnému závěru jako městský soud, že žalovaná nevybočila při uložení pokuty stěžovatelce ze zákonných mezí a zohlednila kritéria pro stanovení pokuty uvedená jak v § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, tak i v § 61 odst. 2 zákona o vysílání. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zohlednila povahu a závažnost přestupku, přihlédla k jednotlivým polehčujícím a přitěžujícím okolnostem případu, k povaze činnosti stěžovatelky a také k povaze vysílaného programu a k postavení stěžovatelky na mediálním trhu se zřetelem k její odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Žalovaná v neprospěch stěžovatelky hodnotila, že stěžovatelka je profesionálem v oboru a dopustila se přestupku přímo v oboru své vlastní podnikatelské činnosti. Ve prospěch stěžovatelky žalovaná hodnotila to, že pořad byl vysílán na programu, který dlouhodobě dosahuje nižších hodnot sledovanosti, a dále to, že čas odvysílání je časem s typicky nižší sledovaností. Jednání stěžovatelky s ohledem na všechny okolnosti žalovaná vyhodnotila jako mírně závažné.

[21] Pokud jde o výši uložené sankce, Nejvyšší správní soud opětovně připomíná, že soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. V posuzovaném případě však stěžovatelka neuplatnila návrh na moderaci uložené pokuty, k posuzování přiměřenosti uložené pokuty ve výše uvedeném smyslu tedy nebyl městský soud oprávněn, přičemž správně posoudil pouze adekvátnost uložené pokuty v mezích posouzení zákonnosti uložené sankce (srov. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 1 Afs 1/2012-36).

[22] Kasační soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada ochrany legitimního očekávání a došlo k ignorování dosavadní rozhodovací praxe při ukládání pokut za stejné přestupky. Jak přílehlavě konstatoval městský soud, žalovaná v posuzovaném případě nevybočila z mezí správního uvážení, protože v dostatečném rozsahu posoudila konkrétní okolnosti posuzovaného případu a odůvodnění svého rozhodnutí v části ohledně uložené sankce opřela o úvahy, jež z tohoto posouzení logicky vycházejí. Rozhodnutí žalované nadto nevykazuje žádný znak libovůle, který by byl projevem excesu z diskreční pravomoci správních orgánů. K odkazům stěžovatelky na správní praxi trestání obdobných přestupků pak soud podotýká, že správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání, avšak nepředstavuje překážku pro změny správní praxe ani pro rozdíly při stanovování výše pokut s přihlédnutím k individuálním okolnostem v jednotlivých případech (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119, případně ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016-156). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje též se závěrem městského soudu, že na základě stěžovatelkou provedené komparace s obdobnými případy, co se výše uložených pokut týče, nelze činit závěr ohledně nepřipustného zásahu do stěžovatelčina legitimního očekávání, přičemž výše uložené pokuty nepředstavuje zásadní odklon od stěžovatelkou zmíněných případů. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že i pokud by se odhlédlo od skutečnosti, že okolnosti na straně pachatelů a veškeré další okolnosti případů nemohou být nikdy stejné, tedy zcela srovnatelné, stěžovatelkou odkazované případy se v naprosté většině týkají pokut uložených za přestupky spáchané v letech 2008 až 2014 (15 případů) a pouze dva případy se vztahují k přestupkům spáchaným v roce 2019. Proto nelze pouze mechanicky bez dalšího porovnávat nominální výši uložené pokuty v roce 2020 s pokutou uloženou o desetiletí dříve.

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že městský soud v bodě 39 napadeného rozsudku nepřesně uvedl, že „*v případě členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se navíc jedná o odborníky na problematiku médií ...*“. Uvedený dílčí argument městského soudu však nemá vliv na správný závěr městského soudu o tom, že nutná míra objektivity rozhodování žalované je dána zejména tím, že jde o kolektivní orgán, přičemž na každém rozhodnutí se musí shodnout většina jejích členů (§ 8 odst. 2 zákona o vysílání). K tomu zdejší soud doplňuje, že další zárukou objektivnosti rozhodování žalované je i skutečnost, že z rozhodování jsou vyloučeni její členové, u nichž se zřetelem na jejich poměr k věci nebo k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům jsou důvodné pochybnosti o jejich podjatosti (§ 8 odst. 3 zákona o vysílání). Ve shodě s žalovanou pak lze poukázat i na to, že úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti žalované zajišťuje Úřad Rady, který disponuje mimo jiné zaměstnanci, kteří jsou bezpochyby odborníky na problematiku médií.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2024

David Hipšr v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kučerová